

Figures and Landscapes

A good painting is first of all a meaning, or not.

Moti Cohen paints a good work, skipping the unnecessary and touching the essence.

"I do not look in my works for the novelty... the ability of the works to become actual is built on their ability to touch life and death in the direness belonging and anxiety of a human being."

His works deal with the person, the view, the nature and the still-life. Works which approach the verge of abstract, without detaching from the object in reality. In a discourse of contrast he moves from expression to restrained asceticism. From an empty white plain to a colorful overload. From out-breaking striation, to clear bulks of paint.

His figures turn to a limbless structure, renouncing the motorized organs and remain enrooted in the ground or connected to the spiritual world. They represent human states, life death, love loneliness, observing.

To quote "the figures are an expression to inability and loneliness of the human being."

His shade-less landscapes are lightened in local light, their color scale is very personal. Often among his landscapes orphaned structures are found, whose existence proves the reality of the human being in nature.

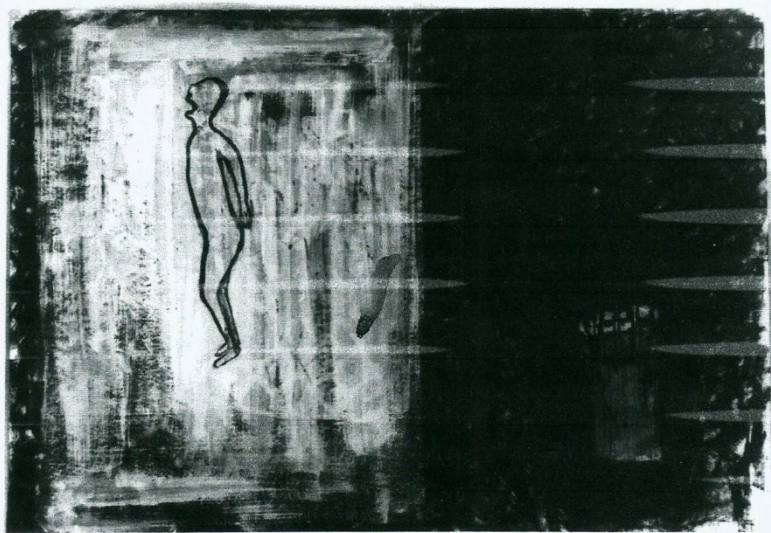
Much like Ori Reisman, Moti approaches the landscape with minimal ego, the distance between himself and the landscape turn infinite and vanishes at the same time.

His works discuss the private and touch the universal.

The impression from his works associatively leads to an inner struggle between the oriental influences on his western personality. The same unease internal struggle that for one instance creates a calm painting and in another instant it is aggressive cynical and unconstrained.

Moti Cohen is connected to the painting at its best. The influence of Gross, Reisman, Aroch, Ury, Milton Avery, Hockney, Bacon and others.

Drora Dekel,
Curator
The Contemporary-Art Gallery
Kibbutz Cabri, Israel, 1995

צבע דפוס, 100 X 70

ציור הוא קודם כל טוב, משמעותי או לא. מוטי כהן מצייר ציור טוב, מוותר על המיותר ונוגע בעיקר. "אינני מחפש ביצירותי את החידוש... יכולתן של העבודות להיות אקטואליות בנויה על נגיעתן בחיים ובמוות, במצוקתו, שייכות ווחרדתו של האדם".
ציוריו עוסקים באדם, בנוף, ובטבע הדומם. ציור המתקרב אל גבול המופשט מבלי לנתק את הקשר אל האובייקט במציאות. בשפה של ניגודים הוא נע בין אקספרסיה, לניירות מרוסנת. בין משטח ריק - לבן, לדחיסות צבעונית. בין קוויות מתפרצת למשטחי צבע שטוחים וברורים.
דמויותיו הבודדות הופכות למבנה טוול גפיים, מוותרות על איברי תנועה, נשאבת נטועות באדמה או מחוברות לעולם הרוח. מייצגות מצבים אנושיים, חיים ומוות, אהבה, בדידות, התבוננות. לדבריו "הדמויות הן ביטוי לחוסר האונים, לבדידות ולומניות של האדם".
נופיו חסרי הצל מוארים באור מקומי, סקאלת הצבעים שלהם אישית מאוד. לעיתים נמצא בין נופיו מבנים מיותמים אשר קיומם מנכיח את מציאות האדם בטבע.
בדומה לאורי רייזמן, בא מוטי אל הנוף עם אגו מיינמלי, המרחק בינו לבין הנוף הופך לאינסופי ואפסי גם יחד. ציוריו מדברים על הפרטי ונוגעים באוניברסלי.
ההתרשמות מיצירתו מובילה אסוציאטיבית למאבק פנימי שבין השפעות המזרח על אישיותו המערבית. אותו מאבק פנימי חסר מנוח שלריגע יוצר על הנייר ציור זני ממש ולריגע הוא תוקפני, ציני ומשולח רסן.
מוטי כהן מחובר לציור במיטבו. ניכרת אצלו השפעה של גרוס, רייזמן, ארוך, אורי, מילטון אברי, הוקני, בייקון ואחרים. אכן תערוכת ציור-ציור, פותחת את העונה בגלריה בכברי.

דורה דקל

כת המחלקה לאמנויות פלסטיות, האגף לתרבות ולאמנות משרד המדע והאמנויות

דורה דקל
אוצרת
הגלריה לאומנות עכשווית
קיבוץ כברי - 1995